

[Hasle.]

gørende Punkt er, som det ogsaa er paa-peget af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, Spørgsmaalet om Vand og Brød-Straffen i §§ 20 og 21. Nu lyder det jo altid lidt voldsomt og stærkt at tale om Straf, der er forbundet med Vand og Brød, det lyder, om jeg saa maa sige, lidt inhumant, noget skrap. Jeg tror imidlertid, man vil gøre sig skyldig i en Fejltagelse, hvis man altid vil hævde, at en saadan Straf er inhuman. Jeg husker i hvert Tilfælde at have oplevet Eksempler paa, at Folk har foretrukket denne Straf fremfor en anden, langvarig Straf, og det er sikkert ogsaa saadanne Motiver, der har været afgørende for Kommissionen, da den foreslog at bibeholde Vand og Brød-Straffen: at det kan være praktisk at have en meget streng Straf, som man faar hurtigt overstaaet. Og jeg synes egentlig, at den Formulering, som Kommissionen var komment til: at man skulde have et Tilskud af anden Kost, hvis det var en Straf over 10 Dage, var en meget fornuftig og rimelig Ordning. Men jeg indrømmer naturligvis, at det er noget, der kan diskuteres, og man har nu fra Regeringens Side ment, at man vilde helt bort fra denne Straf og kombinere den med Tilskud af Mælk og Kartofler.

Jeg har dog en principiel Betænkelighed over for dette, og det er, at det forekommer mig, at det maa forrykke det Forhold mellem de forskellige Strafarter, som omtales i Lovforslagets § 28. Der staar der, at 1 Dags streng Arrest regnes lig med 6 Dages Vagtarrest, og 1 Dags skærpet Arrest regnes lig med 2 Dages Vagtarrest. Denne Omsætning af Straffene har naturligvis hængt sammen med de Arter af Straf, ogsaa Vand og Brød-Straffen, som Kommissionen har foreslaaet, og jeg er ikke sikker paa, at Kommissionen, naar man nu laver Vand og Brød-Straffen om til en anden Straf, vil mene, at dette Omsætningsforhold mellem Straffene længere er rigtigt, for Forskellen mellem streng Arrest og skærpet Arrest, saaledes som den nu foreligger i Regeringens Forslag, er jo ærlig talt ikke saa forfærdelig stor; denne skærpede Arrest udstaas under ganske samme Forhold som den strenge Arrest; Forskellen er egentlig kun, at i det ene Tilfælde faar man den almindelige Soldaterkost, i det andet faar man Brød og Vand, Salt, Kartofler og Mælk. Jeg kan ikke se, at Kostforskellen er saa stor, at den kan begrunde denne voldsomme Forskel ved Udregningen af Forholdet mellem Strafarterne. Jeg tror derfor, det er et af de Punkter, som man maa se lidt

nærmere paa i Udvalget; eventuelt maa man spørge Sagkundskaben, om man under de ændrede Forhold, der her foreligger, vil opretholde Forholdet mellem Strafarterne.

I § 42 har man foretaget en rent teknisk Ændring, som jeg ogsaa vil tro er en Forbedring. At man har ladet en hel Paragraf, § 43, udgaa, kan man efter Paragraffens Indhold næppe tillægge stor Betydning; den havde næppe saa forfærdelig stor Interesse.

De øvrige Ændringer, der er i §§ 46, 47, 54 og 59, er vistnok alle Forbedringer, som man maa acceptere. Nu kan man jo se lidt nærmere paa dem i Udvalget, naturligvis, men indtil videre vil jeg tro, at det drejer sig om smaa Forbedringer.

I øvrigt ønsker jeg at gøre nogle almindelige Bemærkninger om Lovforslagets Hovedlinier. Straks i § 1 fastslaas det, at der skal være Samstemmighed mellem vore to Straffelove, mellem den borgerlige Straffelovs og den militære Straffelovs Principper. Jeg kan ogsaa udtrykke det saadan med et mere juridisk Skoleudtryk, at Strafferettens almindelige Del i det store og hele skal være fælles for de to Lovkomplekser. I og for sig er dog noget af den specielle Strafferets Del udeladt af den militære Straffelov, idet man i denne hovedsagelig kun beskæftiger sig med de Forbrydelser, som er af militær Art. Dette ændrede Synspunkt finder sit Udtryk deri, at man har ladet Berigelsesforbrydelser, Bedrageri, Tyveri o. s. v., udgaa af den militære Straffelov og ladet dem bedømme efter den almindelige borgerlige Straffelov. Det Synspunkt, som Kommissionen her har anvendt, finder jeg er fuldkommen rigtigt. De enkelte Steder, hvor man endnu har Berigelsesforbrydelser omtalt i Lovforslaget, er §§ 60 og 61. Der er Tale om disse Forbrydelser under saadanne Forhold, at de fremtræder som militære Forbrydelser, idet det i § 60 hedder: Uberettiget Tilegnelse af Ting fra faldne straffes som Tyveri. Det er naturligvis en militær Forbrydelse at tilegne sig Ting fra faldne, og det er derfor rimeligt, at denne Bestemmelse har sin Plads i den militære Straffelov, medens den almindelige Regel om Tyveri er taget ud og overført til den borgerlige Straffelov. Paa samme Maade med § 61, hvori det hedder, at Handlinger, f. Eks. Plyndring, der begaas under Udnyttelse af Krigsfrygten, straffes som Røveri; altsaa, fordi det er Krigsfrygten, der udnyttes, faar Forbrydelsen et militært Præg, som gør det berettiget, at den, skønt en Berigelsesforbrydelse, stadig har sin Plads i den militære Straffelov.

Af andre almindelige Bestemmelser vil jeg gerne nævne § 7, som handler om Med-